

VIGYÁZZ! (Lásd a 342. lapon.)

A KÉT TESTVÉR.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ÁROLYRÓL nem is beszéltek sokáig a beteg előtt. De maguk sem tudták, mi lett belőle — mert Károly úgy eltűnt, hogy többé hírét sem hallották.

Lajos otthon maradt mindaddig, míg atyja teljesen föl nem gyógyult. Ekkor aztán meleg bucsuzás után utnak indult Budapestre.

Szerencsésen megérkezett a fővárosba s a szerény ifju, ki gyermekéveit a kis malomban töltötte s később mindössze a szomszéd kis városokat látta, ugyancsak talált mit bámulni a főváros szép palotáin, emberekkel folyvást teli utcáin, melyekről azt lehetne hinni, hogy örökös bucsu vagy országos vásár van rajtuk. Hát még a sok egyéb látni való! A képtárak, könyvtárak, a muzeum, a szép Duna a tömérdek hajóval, a budavári király kastély s százféle más szép dolog! Napok, sőt hetek is beleteltek és Lajos még mindig talált valami újat, érdekést és mint életrevaló fiatal ember, meg is nézett mindent.

E mellett azonban nem feledkezett meg Lajos a komolyabb dolgokról, sőt mindjárt másnap utánok látott s a mulatság csak mellékes volt. Több ajánló levelet kapott pártfogójától, a derék Buzás urtól, ki sok fővárosi nagykereskedőt ismert; de legjobb barátja Kövesi volt s épen ezért lelkére kötötte Lajosnak, hogy legelőször is Kövesi urat keresse föl és

csak ha ez nem adhatna neki helyet kereskedésében, akkor kopogtasson be a többieknél.

Lajos tehát, mihelyt a nagy utazástól kissé megpihent, fölkereste Kövesi urat; épen irodájában találta s illedelmesen bemutatván magát, átadta a levelet, melyet Buzás ur irt. Az öreg kereskedő elolvasta a levelet, aztán letette az asztalra és mosolyogva mondá:

— Az én kedves öreg Buzás barátom azt írja, hogy ha nálam nincs hely, ajánljam önt, fiatal barátom, valamelyik jó ismerősömnek. De már abból semmi lesz! Van eszem, hogy az ilyen derék ifjut nem engedem oda másnak, hanem megtartom magamnak. Nem felejtettem ám el, amit ön tett, kedves barátom; az ön becsületessége mentett meg engemet a romlástól.

— Oh, uram, én csak kötelességemet teljesítettem, felelé Lajos szerényen.

— Jól van jól, szolt Kövesi ur; de nekem épen olyan emberre van szükségem, aki mindig teljesíti kötelességét s nagyon örülök, hogy ön legelőször is hozzám jött. Nem eresztsem el többé. Mától fogva ön az én segédem.

Kövesi a leggazdagabb, legelőbbkelő kereskedők egyike volt a fővárosban s nagy szerencséjének tartotta mindenki, ha az ő boltjába bejuthatott segédnek. Lajos tehát egészen boldognak érezte magát, hogy alig jött a fővárosba, már ilyen jó helyet talált s őt, a szegény molnár fiát, sokan irigyelték szerencséjeért. Ő maga is, szerény ifju lévén, azt hitte, hogy nem is érdemel ennyi jószágot Kövesi urtól. De a gazdag kereskedő tudta, mit

csinál, tudta, hogy a becsületesség, szorgalom megérdemli a pártolást.

Nem is csalatkozott Kövesi a számitásban: Lajos minden igyekezetét arra fordította, hogy megérdemelje főnöke megelégedését. Most még sokkal több dolga volt, mint ott a kis városban Buzás urnál, de azért egy pillanatra sem lankadt. Sokszor igen nagy pénzösszegek is jutottak kezébe, de soha egy percze sem gondolt valami rosra, hanem hűségesen teljesítette kötelességét s alig mult néhány hét, már ő volt kedvence az öreg kereskedőnek, minden fontosabb dolgot ő végzett s Kövesi ur egészen nyugodt lélekkel pihenhetett, mert Lajos mindent a legszebb rendben elintézt helyette.

Igy multak hetek, multak hónapok, sőt egy-két esztendő is. Elégedetten és boldogan élt s csak jót irhatott haza szüleinek; azok természetesen nagyon örültek a derék fiu jó sorsán, de annál inkább elszomorodtak, ha Károlyra gondoltak, ki nek többé hírét sem hallották, mióta akkor este eltűnt. Hiába keresték, kutatták — sehol semmi nyomára sem lehetett találni.

Lajos is őszintén szomorkodott szerencsétlen testvére fölött és minden módot megkísértett, hogy föltaalhassa, de hasztalanul. Végre is azt kellett gondolniok, hogy Károly vagy meghalt, vagy elvándorolt világgá oly messzire, hogy hir sem jöhet róla.

Ismét elmúlt egy-két év s Lajosból, szép, szakálas férfiu lett. Az öreg Kövesi nemcsak hogy mindinkább megszerette, hanem már nem is tudott volna meglenni nélküle; Lajos most már nem egyszerü

segéd volt, hanem a főnök helyettese, az egész nagy kereskedés vezetője; Kövesi, már különben is öreg ur lévén, mindinkább rábízta minden dolgát Lajosra és bizony nem bánta meg, mert maga sem végezhette volna el jobban, mint a hogy a derék Lajos elvégezte.

Látta, tapasztalta ezt az öreg Kövesi és egyszer mikor nagy karos székében kényelmesen üldögélve számlálgatta a sok nyereséget, melyet kereskedéséből kapott, így szólt magában:

— Ez tulajdonképen mégsem igazság . . . én most már nem dolgozom semmit, kényelmesen élek és mégis minden nyereség az enyém. A munkát pedig mind az a derék, kedves Lajos végzi, olyan ügyesen, hogy én magam sem tudnám jobban, és oly becsületesen, hogy az utolsó krajczárról is beszámol. Szép fizetést adok ugyan neki — de ez nem elég. Ki kell gondolnom valamit, amivel ritka szorgalmát és hűségét megjutalmazzam.

(Folytatása következik.)

J U H - N Y Á J.

(Képpel a 352. lapon.)

SZÜRKÜL már, pitymallik, túlkölget a pásztor,
Elöljár s utjában megfordul vagy százszor.
Bégetve követi anya-juh és bárány,
Hátul marad a kos a nagy sort bezárván.

Kövéér fütöl duzzad, amerre csak járnak,
Zöldelő táblája a kies határnak.
Délre megdelelnék s azután jóllaknak
Tiszta hüs vizéből a csergő pataknak.

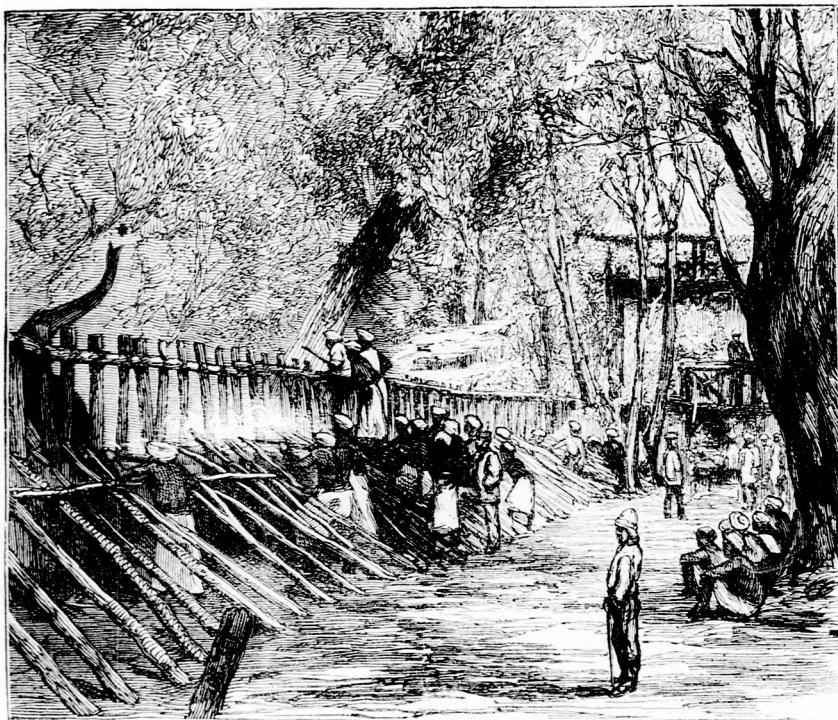
Alkonyodik immár, túlkölget a pásztor,
Közel mutatkozik már az első ház-sor.
A juh kövéér tögyét a f.jös tépázza,
Zsurog a tej amint omlik a zsajtárba.

ELEFÁNT-VADÁSZAT.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

A SZÁRAZFÖLDÖN élő valamennyi állat között, mint bizonyosan tudjátok, legnagyobb az elefánt, mely Ázsiában és Afrikában vadon él az erdőkben, de nagyon könnyen szelidíthető és minden-

féle hasznos munkára alkalmazható. Nálunk Európában is láthatni elefántokat állatseregletekben vagy állatkertekben p. o. a budapesti állatkertben is van egy; de az ilyen fogoly elefántok itt nálunk rendszeren kicsinyek, mert fiatal korukban fogják el őket s hozzák ide, itt pedig a fogásban, az idegen, hideg éghajlat alatt nem fejlődnek ki szépen.

ELEFÁNT-VADÁSZAT. I. Törbe esett.

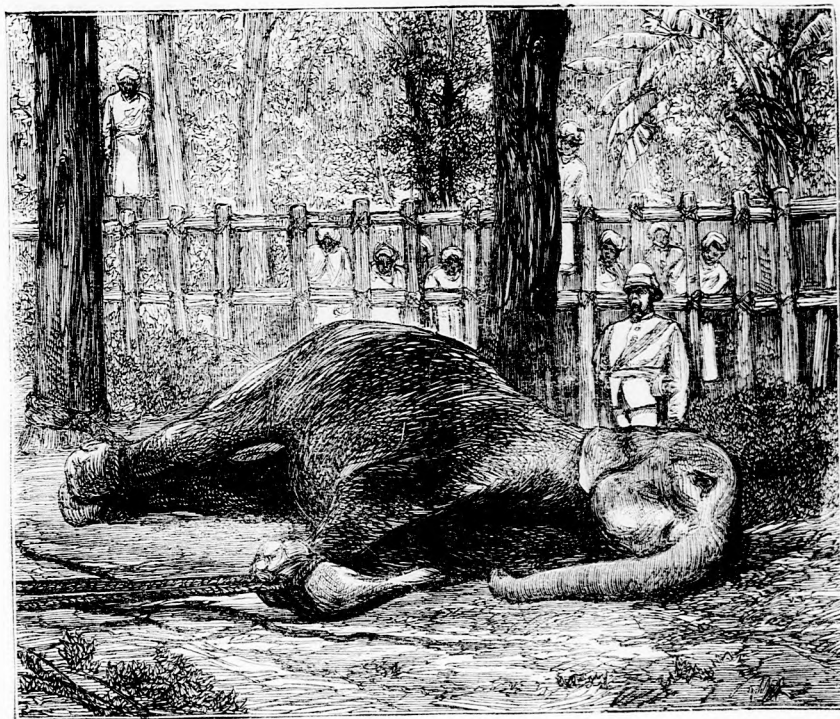
A legszebb és legtöbb elefánt Azsiá déli részében, Keletindiában, főleg pedig Ceylon szigetén található. (Keressétek meg e helyeket a térképen). Itt a nagy őserdőkben kisebb-nagyobb csapatokban barangolnak s békésen legelésznek, nem félve a tigristől, párducztól és más ott tanyázó veszedelmes ragadozóktól, de nem

is bántva senkit; mert az elefánt növényevő, szelid természetű állat s ha meg nem támadják, nyugodtan legelész még az emberek közelében is; ha azonban ingerlik, vagy megtámadják, akkor rettenetes ellenség s mindent agyontipor, összezúz, ami elébe kerül. Ezért az elefánt vadászat nem is egészen veszedelem nélkül járó multság.

Az elefántra sűrűn vadásznak nemcsak szép nagy agyari végett, melyekből az »elefántesont« néven ismert különböző szép tárgyak készülnek, hanem vadásznak azért is, mert az elfogott elefánt hamar megszeliül és aztán hasznos szolgálókat teljesít az embernek.

Ha eleven elefántokat akarnak fogni, akkor már jóval a vadászat napja előtt

gondoskodnak mindenféle előkészületekről. Az erdőben alkalmas helyen nagyon erős karókkal jókora tért bekerítenek és csak az egyik végén hagynak nyilást. Ha ez készen van, nagy sereg szegényebb embert fogadnak hajtóknak, fölkatatják az elefánt-csordát és körül állják három oldalról, úgy, hogy csak ama bekerített hely felé futhatnak. Minden ember elfoglalván

ELEFÁNT-VADÁSZAT. *Megkötözve.*

helyét, kezdődik a hajtás; réztányérok, sipokkal, dobokkal minden oldalról rettenetes lármát csapnak, a levegőbe lövöldöznek, kiabálnak s az elefántok, nem szeretvén a zajt, hátrálnak azon irányban, ahol a legnagyobb veszedelem várja őket: a bekerített hely felé. Minél inkább közelednek ehhez, annál szűkebb körbe vo-

nulnak egymáshoz a hajtók, úgy hogy végre a megzavart állatok számára nem marad egyéb hátra, mint bemenni a kerítésbe. Mihelyt bent vannak, a vadászok azonnal eltorlaszolják a nyilást erős gerendákkal s az elefántok meg vannak fogva.

Ezzel azonban még nincs vége, sőt a nehezebb még most következik. Az elefán-

1874

tok észrevevén, hogy törbe estek, rettentő dühösen neki rontanak a kerítésnek s akár-milyen erősen van is ez készítve, bizony ledöntenek és így kiszabadulnának; de a vadászok ott őrködnek kívül és folytonosan lövöldöznek, persze golyó nélkül a kerítés felé közeledő elefántokra, úgy hogy ezek ijedten vissza-visszafutnak. Így tart ez sokáig, míg végre a fogoly elefántok kifáradnak s kimerülten megállanak. Ekkor a vadászok ovatosan közelednek, erős kötelekkel hurkot vetnek messziről az elefánt lábaira és egy-egy vastag fához kötik; az elefánt elbukik és tehetetlenül hever a földön. Ekkor aztán már közel lehet menni hozzá.

Az így elfogott elefánt azonban, habár mozdulni nem tud, annál dühösebb s még mindig bajos volna vele boldogulni, ha a hazuról hozott szelid elefántok nem segítenék a vadászokat. A fogoly vad derekára roppant erős lánczot vagy kötelet erősítenek s ennek két végét két szelid elefánthoz kötik; ezután feloldják a fogoly

lábáról a bilincset s mikor a vad elefánt föláll, két szelid atyjafia közt találja magát. Hiába akarna makranczoskodni, nem bír a két szelid elefánttal és végre is kénytelen velök menni. Duzzog, bömböl, de azért mégis szépen bevezetik az elefántistállóba. Itt egy-két hétig meglehetősen szűk koszton tartják s mindig szelid elefántok között kell állania; lassanként megszelidül és megismeri ápolóját; aztán, még mindig szelid elefántok között, kivezetik, tanítják s alig mulik néhány hét és a hatalmas vadállat már egészen jámbor és engedelmes: jön, megy, amint vezetője parancsolja; kevés idő múlva már segít a vadászoknak az erdőben vad elefánt-társai elfogásában.

A megszelidített elefánt igen hasznos házi állat s mindenféle nehéz munkát végez; roppant terheket elbir, az utasokat elviszi oly helyeken is, ahol semmiféle ut sincs és kocsi nem járhat, gazdájához pedig oly hiven ragaszkodik, mint a leg-hivebb, legszelidebb házi eb.

VIGYÁZZ!

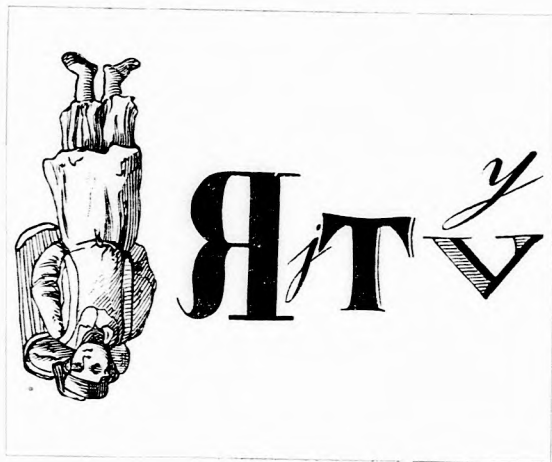
(Képpel a czímlapon.)

MADÁRKA az ágon füttyörész vigan,
Önkedvét keresve szép dalaiban.
Hivogatja párját, szárnya meglebeg,
Hol nagyokat esattog, hol meg csiesereg.

Énekes madárkám, míg danád zendül,
Alattad a bokor gyanusan rezdül.
Jól vigyázz magadra! . . . egy perez . . .
és legott,
Éles karmával a kandur rád esapott.

KÉPREJTVÉNY.

MARISKA ÉS A ROSZ KIS CZICZA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

MARISKA hangosan fölsikoltott, Károly mérgesen kiabált s a mama ijedten szaladt be a szomszéd szobából.

— Károly, Mariska! Mi ez már megint! Ejnye, ti valóban nagyon rossz gyermekek vagytok.

— De mamácskám, mikor ő összevissza mázolja az én dolgozatomat! kiáltá Károly nagy haragosan.

— Igen, te pedig mindjárt verekszel, mint . . . mint valami dühös medve. Én nem akarok többé veled lenni, mindjárt olyan goromba vagy.

— Ha nem akarsz itt lenni, annál jobb, legalább nem fogsz többé zavarni és bosszantani.

— Hallgassatok, gyermekek! szólt a mama szigoruan. Mindketten hibásak vagytok; de neked, Károly, már okosabbnak kellene lenned, te vagy az öregebb. Mért nem tetted el irásodat, hanem hagytad itt heverni az asztalon? És ha már megtörtént a hiba, nem szégyenled ütni kis hugodat? Illik ez mívelt gyermekhez?

Károly kissé megszégyenülten dörögött valamit, aztán hozzáfogott föladványa újabb megírásához; iparkodott, hogy szépen leírja másodszor is és elfoglaltságában csakhamar elfeledte a bosszúságot; mert haragtartó nem volt s mindjárt megbocsátott, ha bántották.

Mariska, mikor hallotta, hogy a mama Károlyt pirongatja, azt hitte, hogy ezut-

tal ő könnyedén menekül; de a mama igazságos volt ám s jól tudta, hogy habár Károly kissé heveskedett, az igazi hibás mégis csak Mariska, ki örökké bosszantja testvérét. A mama tehát így szólt Mariskához:

— Te pedig, Mariska, ide ülsz a sarokba, előveszed a kötést és addig föl nem kelsz s egy szót sem szólsz, míg huszonöttször körül nem kötöttél. Ez eltart körülbelül addig, míg Károly elkészül a maga dolgaival.

Mariska majd hanyatt esett ijedtében. Huszonöttször körülkötni Hiszen ez rettenetes! Ez tovább tart egy óránál, talán kettőnél is, és addig nem szabad mozdulni, nem szabad beszélni sem. Most már semmi kedve sem volt többé nevetni s azt a furcsa figurát, melyet Károlynak irkájára pingált, épen nem találta többé nagyon mulatságosnak, sőt kívánta, bár csak soha sem mázolta volna oda! De már megtörtént, viselni kellett a csíny következményeit. Kissé könnyezett ugyan a kis leány, de nagy sóhajtvá mégis csak neki fohászzkodott annak a szörnyü kötésnek, jól tudva, hogy amit a mama egyszer kimondott, annak meg kell történni, nem használ semmi sirás és duzzogás.

Mély csönd uralkodott tehát a szobában, csak néha-néha hallatszott Mariska elfojtott sóhajtása. Ilyenkor Károly föltekintett s eleinte olyanformát gondolt, hogy jól esik annak a nyugtalan leánynak, megérdemelte a büntetést; de lassanként a z-

1874

tán megsajnálta s jószívének igazán fájt, hogy hugocskáját olyan szomoruan látja ott ülni. Hiszen — gondolá — nekem abból semmi hasznom, hogy Mariska szenved. Én szívesen fölmenteném a büntetés alól; de mamácska nagyon szigorú, tudom hiába kérném.

Jó félóra mult bele, mire Károly elkészült az irással. Ekkor már meg nem állhatta, hogy ne szóljon.

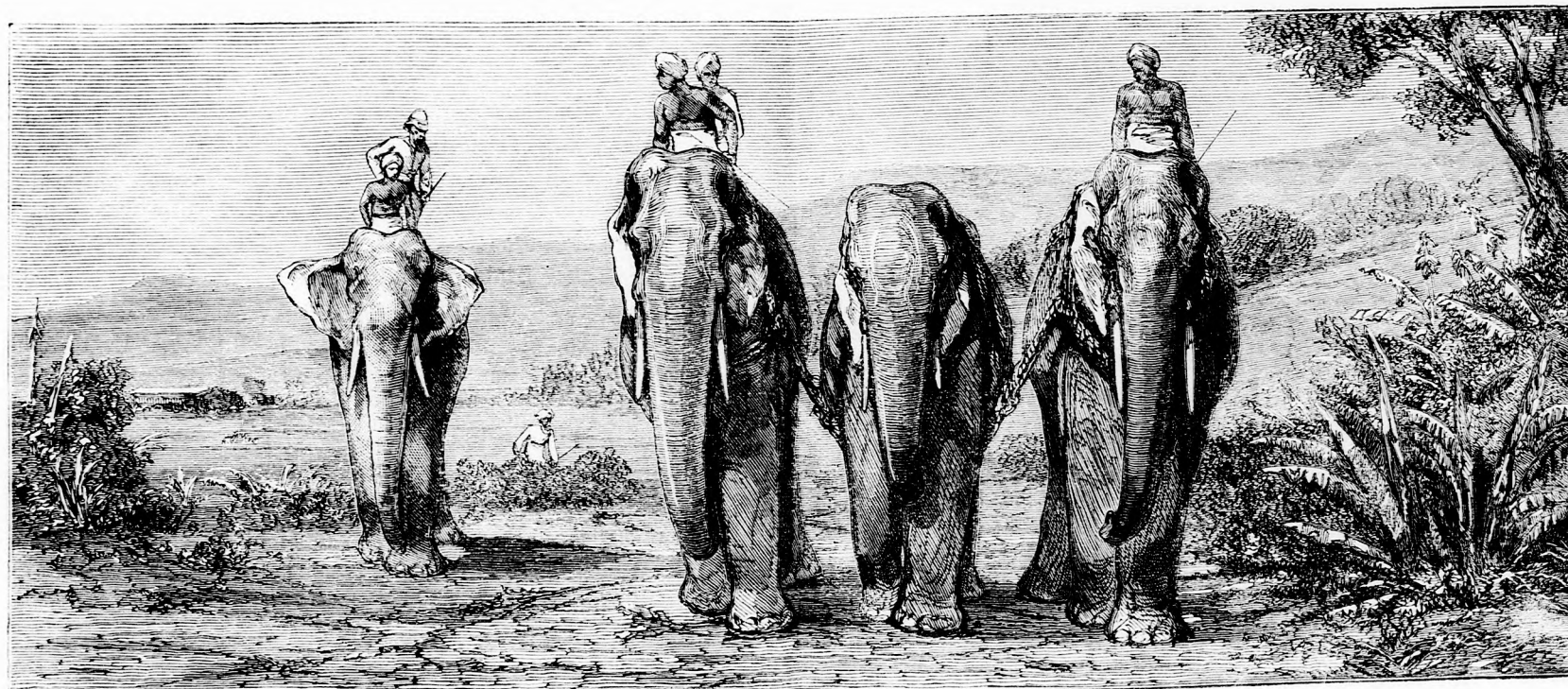
— Mariska! . . . sok van még hátra, én már nem sokára elkészülök, csak a latin leczkét kell még megtanulnom.

— Oh . . . még a felén sem vagyok,

büntetését; de a mama mosolyogva így szólt:

— Nem, kedves fiam, végeznie kell, amit kimértem reá. Ha iparkodik, elkészülhet vele nem sokára; azután majd ide ülhetek mellém s elmondok nektek egy kis történetkét.

Mariska meghallotta ezt a szomszéd szobában s majd lecsapta a kötést. Az volt a gyermekek legnagyobb öröme és mulatsága, ha a mama történetkéket beszélt el nekik; elhallgatták volna akár éjjelig is. Most már tehát csak szaporán el kell készülni a földadott munkával, hogy mentül

ELEFÁNT-VADÁSZAT. *Vad elefánt hazakísérése.* (Lásd a 340. lapon.)

sohajtá a kis leány . . . olyan lassan megy ez a kötés.

— Siess egy kicsit, hogy egyszerre elkészüljünk, biztató Károly jószívéen.

Mariska sietett is, de mégsem készülhetett el akkorra, midőn Károly összerakva könyveit, irásait, kijelenté, hogy

elvégezte minden dolgát. Most már lehetett volna játszani, mulatni — de Mariska nem mert mozdulni, csak kötött tovább nagy szomoruan, jól tudván, hogy a mama pontosan számon kéri a munkát, nem enged el belőle semmit. Károly a mamához ment és kérte, engedje el Mariskának a

hamarább hallhassák a történetet. Soha sem ment még ily gyorsan a kötés Mariskának; egy negyedóra alatt többet végeztet, mint előbb fél óra alatt, de e mellett mégis vigyázott, hogy jó legyen, mert bizony a mama elé nem volt szabad holmi gondatlan, rossz munkával odalépni; újból

esinálhatta volna. A kötőtűk szaporán táncoltak Mariska ujjai közt és végre, — végre elkészült. Sietett a mamához és megmutatta.

— Jól van, meg vagyok elégedve a munkáddal. Most üljetek ide mellém, mondok nektek egy kis történetet.

Károly is, Mariska is siettek letelepedni a mama mellé, ki aztán a következő kis történetkét mondta el:

»Egy csinos kis falusi lakásban élt egyszer egy öreg pár ember, csöndben, elégedetten, mert már öreg volt az ur is, az asszony is. Nem volt okuk panaszná. Volt több gyermekük, kik már mind nagyok lévén, külön háztartásban éltek a közel városban, hova az öregek nem akartak beköltözni, mert már nagyon hozzászoktak kedves falusi lakásukhoz; de majd mindennap meglátogatta őket hol a fiok, hol a leányuk s mikor ezek ismét távoztak, az öreg ur nagy sétákat tett a kertben, mezőkön, az öreg mama pedig a ház körül tartott rendet.

Az öreg urnak volt egy igen hü és okos kutya, Kuncsor, mely mindig kísérté sétáiban, éjjel pedig gondosan őrizte a házat. Mihelyt valami idegen, akár ha csak egy szomszédbeli csirke is oda tévedt az udvarba, Kuncsor rögtön észrevette és elkergette; nem is mert éjnek idején senki betörni az udvarba. Pedig Kuncsor máskülönben igen jámbor, derék állat volt s a jó ismerősöket világért sem bántotta volna.

Természetes, hogy az öreg ur nagyon szerette a hü állatot, de még az öreg asszony is szerette és mindenképen kedvezett neki; a ház előtti fedett tornác egyik zugában pokróczot terített el, ez volt Kuncsor pihenő helye, a hol a napi séták után nyugodott és éjjel is feküdt, figyelve minden zajra. Jó puha fekvés esett a pokróczon, szélről, esőtől védve volt, — szóval, kedvesebb helyett Kuncsor nem is kívánhatott magának.

Történt egy napon, hogy az öreg asszony, amint a tyukokat, csibéket vizsgálta, egy kis csibét pillantott meg, mely lankadtan, bágyadtan guggolt a sarokban s nem szaladt a többiekkel, hogy az eléjük szórt magot szedegesse.

— Szegényke, bizonyosan beteg! Bizony még elpusztul, ha gondját nem viselem. Beviszem a konyhába, ott nem fogja senki bántani, ott majd ápolhatom.

Be is vitte s odabent aztán a kis beteg csibének olyan jól gondját viselték, hogy lassan-lassan erősödni, gyógyulni kezdett. Egy-két nap múlva a csibécske kiment a tornácra s midőn egyszer a sorokban feküdve találta Kuncsort, fölugrott a hátára és ott szépecskén elaludt.

Kuncsor ugyancsak bámult s eleinte el akarta kergetni ezt a szárnyas, két lábu hálótársat. De aztán még is csak hagyta, hadd teljék kedve a kis csibének; már ismerte régóta, mert sokszor látta a konyhában s okos kutya létére kitatálta, hogy ez bizonyosan valami kedvence az öreg asszonynak, nem szabad bántani. A csibécske pedig, látván, hogy Kuncsor nem bántja, másnap is, harmadnap is odament hozzá és csakhamar jó barátság uralkodott a kutya és a csibe között; együtt sétáltak az udvaron s később, mikor a kis csibe már egészen meggyógyult és napközben vigan kapargált többi pajtásaival, este mégis nem ment a tyukólba aludni, hanem fölkereste Kuncsor fekvőhelyét s ott a sarokban a puha pokróczon töltötte az éjt a jó kutya mellett.

Az öreg asszonynak nagyon tetszett az állatok e barátsága s természetesen nem is zavarta őket; Kuncsor és a csibe

tehát boldogan éldögéltek. Csakhamar azonban közbejött valami, ami megzavarta ezt a csöndes boldogságot. Ez a valami pedig nem volt más, mint egy kis cicza.

Az öreg asszony sokszor panaszkodott, hogy egerek vannak a háznál, szükség volna egy jó macskára. Ezt meghalotta egy jó szomszédasszony és küldött egy kis macskát, de még olyan piczikét, hogy még nem tudott egeret fogni, hanem várni kellett, míg megnő s addig persze ápolni. A ciczuska tehát szintén a konyhában és a tornáczon sétálgatott s amint a tornác sarkában fölfedezte Kuncsor puha fekvőhelyét, azt nagyon jónak találta és rögtön meg is telepedett rajta.

Kuncsor épen akkor nem volt otthon; hazaérkezvén gazdájával a sétáról, ugyancsak bámult és boszankodott, midőn egy idegen hivatlan vendéget látott feküdni az ő régi, jogos nyughelyén. Fogait vicsorgatva közeledett s a piczike cicza ugyancsak megrémült; de épen ekkor arra járt az öreg asszony s észrevevén a dolgot, rögtön beleavatkozott.

— Ugyan, Kuncsor, hát nem szégyened megtámadni ezt a szegény kis ciczát? Hiszen ő nem bánt, szelid, csöndes cicza, legyetek tehát jó barátok.

Kuncsor megértette urnőjét, de kedvetlenül nézett maga elé; hiszen jól van no, gondolá, nem bántom, de bizony nem nekem való társaság. Régi dolog, hogy kutya-macska nem szenvedheti egymást.

— No, Kuncsor, légy jó kutyácska, szólj ismét az öreg asszony. Lásd, elfértek ám itt a pokróczon, a kis ciczának nem sok hely kell. . . .

Kuncsor, bár kelletlenül, megnyugodott a dologban, lefeküdt s nemsokára eljött régi pajtása, a csibécske is, mely ugyan csak bámult, mikor a harmadik pajtást, a ciczát meglátta. A kis cicza azonban, roppantul félve a kutyától, nagyon szerényen meghuzta magát a pokrócz egyik csücskén, nem zavarta a másik kettőt. Kuncsor tehát maga sem bánta többé a dolgot s csibe-pajtásával együtt nyugodtan aludt.

Igy folyt ez több napon keresztül; Kuncsor lassanként már szinte megbárkozott a ciczával s minden jó lett volna, ha a cicza illendően viseli magát. De alighogy kissé otshonosan érezte magát s kissé nagyobbra nőtt, már mindenféle gonoszságon törte a fejét. Eleinte csak úgy tréfából karmolászni és fojtogatni kezdte a csibét s csak akkor eresztette el, mikor Kuncsor fenyegető fogvicsoritással sietett kis pajtása védelmére. Nemsokára azonban a cicza már Kuncsortól sem ijedt meg s ha a boszus kutya meg akarta büntetni a gonosz ciczát garázdálkodásaiért, a cicza kinyújtotta éles körmeit és úgy megkarmolta Kuncsornak az orrát, hogy a szegény kutya vinyogva elszaladt.

Most már vége volt a békességnek az eddig oly csöndes zугоcskában. Kuncsor segíthetett volna ugyan a bajon, mert ő mégis csak erősebb volt; de mivel gazdái jelölték ki ott a helyet a cicza számára, ő nem akarta elkergetni. Ennek pedig az lett a vége, hogy a cicza egymaga feküdt a puha pokróczon. Kuncsor pedig és csibe pajtása távolabb a puszta kemény földön heverték.

1874

De már ezt nem tűrhette a jó öreg asszony. Mikor látta, hányadán van a dolog, nyakon esipte a gonosz kis cziczát, elvitte a jó helyecskéről, le a pinczébe s ott becsukta.

— Igy ni, mondá, itt van a te helyed: fogj egeret s mulass magadban, ha amott nem tudtál békében megmaradni.

És e naptól fogva a gonosz kis czicza nem jutott többé vissza a kényelmes, puha zugoeskába, Kuncsor pedig az ő régi jó pajtásával háborítlanul éldegélt.

— — — Eddig volt a mama elbeszélése. Károly és Mariska egymásra néztek s látszott, hogy megértették a mamácska meséjét; megértették, hogy tulajdonképen róluk szolt ez a kis történet. Kivált Mariska nagyon érezte, hogy az a gonosz kis czicza, — az teljesen hasonló volt hozzá, egészen ugy viselte magát, mint ő, Mariska Károllyal szemben. Néhány perezig szótlan csönd uralkodott, azután Mariska pironkodva, de őszinte megindulással mondá:

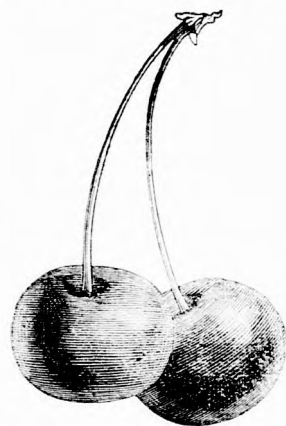
— Kedves mamácskám . . . kedves Károlykám . . . bocsássátok meg . . . belátom, hogy én voltám a hibás. Megérdemeltem volna akárhányszor, hogy a gonosz kis czicza sorsára jussak, hogy ki legyenek zárva abból a jó helyecskéből, ahol eddig nem tudtam megférni Károllyal. De ezután másként lesz . . . igazán mondom . . . nem leszek többé gonosz.

A mama is, Károly is természetesen szívből megbocsátottak s Mariska ez időtől fogva csakugyan iparkodott abba hagyni az ingerkedést, bosszantgatást. Ha néha-néha visszaesett régi hibájába, csak

a kis cziczát kellett emlékeztetni s azonnal eszére tért, míg végre teljesen leszokott arról a rossz tulajdonságról.

És ezóta a két testvér boldogan él, szeretve s kicsiny és nagy dolgokban segítve egymást, mint igazi jó testvérekhez illik.

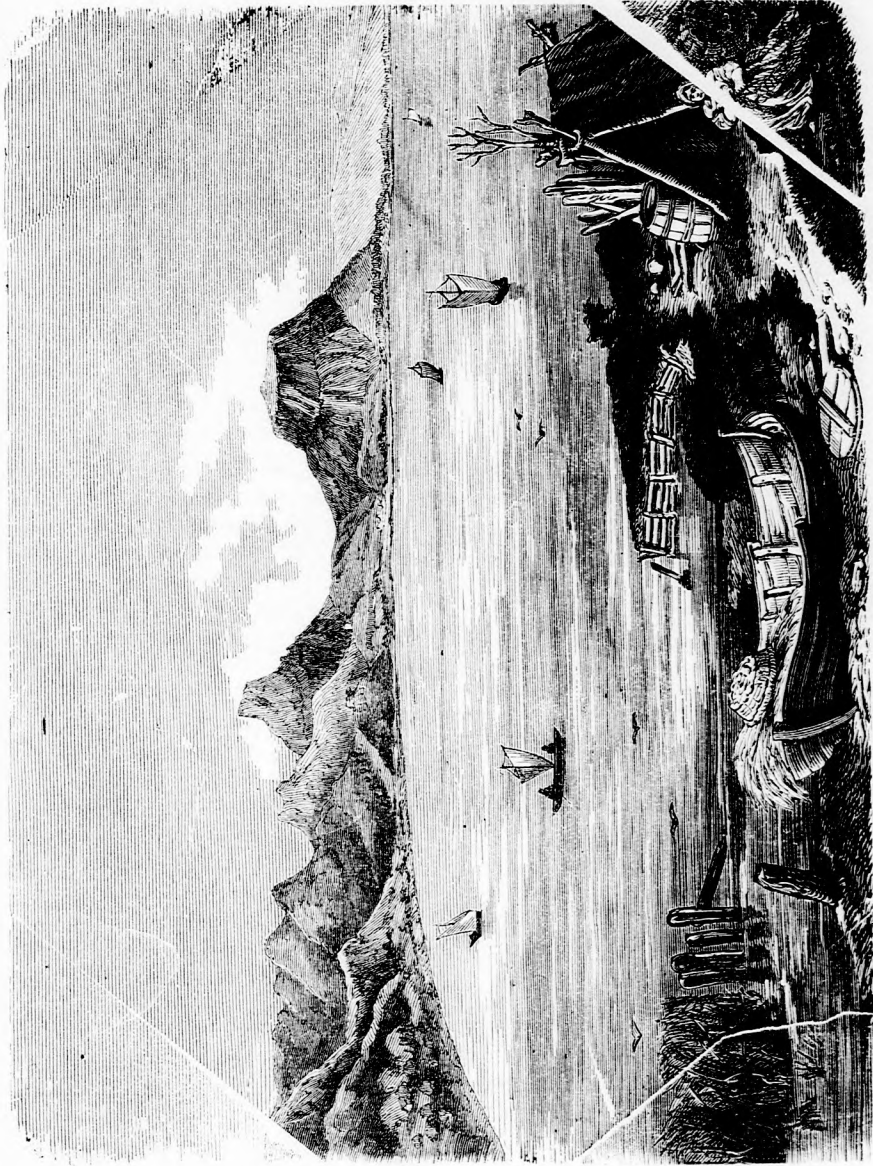
ÉDES FÜLÖNFÜGGŐ.

A CSERESNYE érik már,
A piacon mérik már!
Két krajezárért veszek is,
Fülem mellé teszek is.
A fülem mellé teszem
S ha egy kicsit ligett-lógott
Leveszem és meguszem.

BETÜREJTVÉNY.

Y RM

A BALATON. (Lásd a 350. lapon.)

FURCSA ÁLOM.

JAJ de fura figura
 Amit a múlt éjszaka
 Álmodtam!
 Álomban
 A kis cserép-perselyemmel
 Meg egy szál petrezselyemmel
 Neki lendül,
 Tánczra perdül,
 Egy nagy bolond sárga répa,
 (Avagy talán vörös czékla?)
 Nem tudom, de annyi áll,
 Hogy nyitjára nem talál
 Az eszem:
 Mit teszen
 A répa s petrezselyem
 Ha a cserép-perselykével
 Tánczol eszeveszotten?
 Elmentem a remetéhez
 A ki a nehéz rejtvényhez

Igen jól ért. S a remete
 Az álmodat így fejtette
 »Pénzedet
 A perselybe béteszed,
 Répát, czéklát, petrezselymet
 Ha megfőzték, megeszed.
 Eddig van, nincs tovább!«
 Így beszélt a vén barát.
 S hazamentem nagy tünődve:
 A remete
 Milyen elme!
 Nagyot okultam belőle.

A B A L A T O N.

(Képpel a 325. lapon.)

SZÉP magyar hazánkban, akármerre
 utazunk, mindenfelé találunk érdekes
 és gyönyörködtető természeti látvá-
 nyokat. Vannak óriási hegyeink a Kár-
 pátokban, van sík rónaságunk az alföldön,
 a Dunán túl pedig van egy gyönyörű nagy
 tavunk, melyet »magyar tenger«-nek is
 neveznek. Felőle bizonyosan hallottatok
 már valamit; ez a Balaton tava. Hosz-
 szá körülbelül tizenkét mértföld, szé-
 lessége pedig helyenként több mint két
 mértföld, úgy hogy ha közepén hajózunk,
 akár azt is hihetjük, hogy valamely ten-
 geröbölben vagyunk.

De nemcsak abban hasonlít a Bala-
 ton a tengerhez, hogy nagy és mély, ha-
 nem abban is, hogy valóságos tengeri vi-
 har is érheti rajta a hajósokat. Ha förge-
 teg tör ki s a szélvész csapkodja a vizet, a
 hullámok házmagasságra emelkednek s a
 nagy gózhajót úgy hányják-vetik, mint
 valami könnyű labdát; ha ilyenkor kisebb
 csónak vagy dereglye van a tó közepén,
 bizony nagy veszedelem fenyegeti és nem
 ritkán megesik, hogy a csónak emberestől
 odavész a hullámok között.

Azonban a Balaton csak ritkán ilyen
 haragos; szép kék vize rendesen moso-

lyogva
 partol
 magas
 láthat
 magya
 szőlők
 gati p
 van: I
 messze
 kik g
 resnek
 I
 nagy
 halat,
 halász
 tonban
 lottát
 mint a
 dig ne

MEG

mábat

H
 Gusztá
 Aladár
 Lujza.
 Marisk
 Degré
 Anna,
 nás és
 F. b.)
 és Arat
 ler Ödö
 és Dez
 Gabán
 mán, F
 Sándor
 János,
 Janka,
 Kepf I
 Kőház
 Deuts
 Matild
 Arank
 kovits

lyogva integet felénk, körülötte pedig a partokon gyönyörű vidék terül el. Egyes magas hegyek tetején régi várak romjai láthatók, hol hajdan vitéz hősök, bajnok magyarok laktak a hegyek oldalán pedig szőlők, erdők, ligetek zöldelnek. A nyugati parton hazánk leghíresebb fürdője van: Balaton-Füred, hova minden évben messze földről egybegyűlnek vendégek, kik gyógyulást vagy szórakozást keresnek.

De nemcsak szép a Balaton, hanem nagy kincsét is rejt magában: tömérdek halat, és a partvidéken sok ember él a halászatból. Egy fajta hal, mely a Balatonban él s melynek hírét bizonyosan hallottátok: a fogas, messze földön híres, mint a legpompásabb eledel; a fogas pedig nem tenyészik sehol, csupán a Bala-

tonban s a halászok sok szép pénzt kapnak érte, mert a kereskedők Budapestre, Bécsbe és más városokba viszik, hol drága pénzen eladják.

Tél idején a Balaton vize csöndes és ha kissé hidegebb idő jár, befagy egészen, úgy hogy kocsikkal is keresztül lehet rajta menni. Itt van ám pompás hely a szánkázásra, korcsolyázásra! Órákig futhat a sík jégmezőn, aki bírja; de vigyázni kell, mert a halászok helyenként léket vágnak a jégbe, hogy a halakat kifogdossák s aki ilyen lékbe bukne, menthetetlenül odaveszne a jég alatt. — Nyáron kényelmes gőzhajó viszi át az utasokat a szép nagy tó egyik partjáról a másikra s aki ezt a magyar tengert látta, sokáig kedvesen emlékezik rá vissza.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 19-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

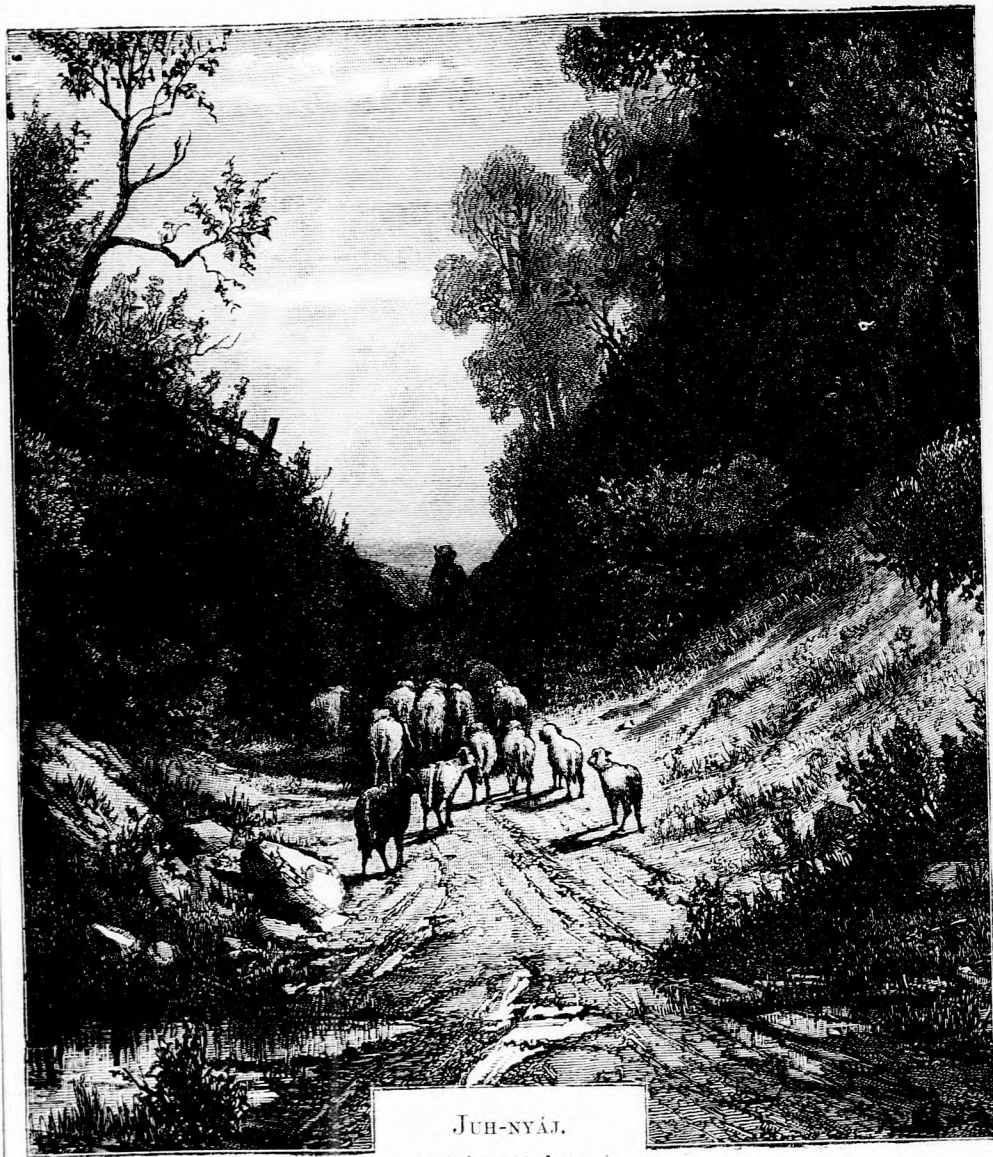
„Kairó.“

Helyesen fejtették meg: Majláth Gusztáv, Kumer Béla, Buzogány Mari, Roszner Aladár, Macher Ilona és Ernő, Vimmer Anna és Lujza, Singer Adél, Muraközy Ilonka, Szalacsi Mariska és Gizella, Dienes Gábor, Hampel Anna, Degré Miklós és Andor, Mezey Emil, Ellmann Anna, Singer Janka, Kárik Sándor, Miklós, Jónás és Aladár, (az aláírás érthetetlenül van írva F. b.) Horváth Lajos, Kruplanicz Lajka, Szeréna és Aranka, Fraenkel József és Mariska, Hirschler Ödön, Rubint Gábor és Dezső, Obetkó Lujza és Dezső, Okolicsányi Soma, Rohonczy Lajos, Gabányi Aranka, Jagatics Janka, Sándor és Kálmán, Khloyber Frieda és Arnold O., Vutkovics Sándor, Latinovics Gizella és Anna, gr. Zichy János, Mihely Jenő, Schwarz Kálmán, Stais Janka, Popper Zsiga, Weisz Gábor, Fülöp Ede, Kepf Irén, Lítvay Mariska és Ilka, Radics Riza, Köházi László, Cohn Gizella, Konrad Angyalka, Deutsch Géza, Bodó Lajos, Wamzer Károly, Klein Matild, Barczán Etelka, Kohn Hugó, Buda Aranka, Somssich Géza, Gosztonyi Aladár, Hirkovits Erzsike, Buda Emma, Dróth Gábor, Török

István, Komjáthy János, Batha János, Kiss Ádám, József és György, Nedeczky Kamilla és Vilma, Kosztolányi Ilona, Braun Ödön, Steiner Malvin, Hellvig Irma, Rozinger Gizella, Jenni és Béla, Hartenstein Paula, Kohn Berta, Róza, Mór és Áron, Dégner Mari, Brüll Soma, Jezovics Ilona, Mariska és Kálmán, Ebeczky Laczi, Szmekál Aladár, Angyal Béla, Tomesányi Ilona, Vajda Heléna, Pongrácz, Irén és Margit, Roth Jakab, Szabó Endre, Brázovay Zoltán, Lichtmann Gizella és Vilmos, Stern Irma, Máj Berta, Schönborn József, Arnold Olga, Graber Irma és Gyula, Deisler Gyula, Koller Ilonka, Krauss Flóra, Zinsenheim Ilona és Teréz, Bede Dezső, Keresztes Ilona és Gizella, Kochanovszky Czeleszta, Lukrits Etelka, Toldy Viktoria, Szőke Erzsé és Leonie, Nerolda Károly, Biró Irma, Aranka és Béla, Boleman Árpád, Ruk Irma és Samu, Link Jetka, Hóbor Kálmán, Bernáth Szeréna, István és Lajos, Göltl Anna, Sziklássy Etelka, Pálffy Samu, Zakó Emma, Szalay József, Csáka Aurél, Kremniczky Józsi, Neumán Etelka, Bankos Izidóra.

A »KIS LAP« XII. köt. 18-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lichtmann Gizella és Vilmos, Szabó Dénes, Roth Jakab, Nerolda Károly, Göltl Anna, Bernáth Szeréna, Lajos és István, Pálffy Samu, Csáka Aurél, Krausz Flora.

1874

JUH-NYÁJ.
(Lásd a 339. lapon.)

Feloldós szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.